

Viladecans exposa a Volart pintures
que rastregen el misteri de la vida

Art és ciència

Maria Palau
BARCELONA

El 2012, Joan-Pere Viladecans va començar a donar forma artística a una nova idea, sense desatendre els seus altres compromisos. Però compaginar-ho tot li va ser difícil, una situació amb la qual no s'havia trobat mai. I és que aquelles obres que anaven germinant el pertorbaven fins al punt que les havia de tapar amb llençols. Durant cinc anys s'hi va enfrontar per etapes, mentre no deixava de rellegir *La muntanya màgica* de Thomas Mann, un text hipnòtic que es compenetrava just amb allò que estava cercant en imatges: les fragilitats i les fortaleses de l'existència.

Viladecans, enemic de sempre de l'ocurrència i de l'esteticisme, va culminar el procés amb la convicció que havia estat honest amb el sentit que ell defensa que té l'art: "Vehicular pensament." I ara està feliç de poder compartir aquesta aventura creativa tan personal amb els seus seguidors en una mostra als Espais Volart, *Una mirada interior. Una mirada interior?* (fins al 22 de juliol), que a més coincideix amb el 50è aniversari de la seva primera exposició a Barcelona, al Cercle Artístic de Sant Lluc.

El conjunt de vint obres que presenta al centre de la Fundació Vila Casas són la prova que, per molt ca-

'La síndrome de Marfan' (2012) ■ FUNDACIÓ VILA CASAS

mí que hagifet, es resisteix a replicar cap fórmula. "Des del primer fins a l'últim dia d'aquest mig segle de carrera han estat d'aprenentatge", remarca. Ara ha experimentat amb tècniques noves, com l'estampació digital i l'òxid, amb el qual ha creat un vocabulari punyent d'empremtes de coses tangibles i intangibles, d'objectes i sentiments, de certeses i incerteses, senyals d'una memòria persistent que viatja en l'oceà del temps, més enllà de la mort.

Dins del cos humà

La mort plana com un fantasma en aquestes pintures que, així i tot, s'aferren a la vida. Viladecans s'ha apropiat de radiografies de cranis, cors i pelvis afectats per alguna malaltia, les ha ampliat i les ha resignificat amb la seva

iconografia per evocar la vulnerabilitat i la resistència del cos humà. S'erigeixen en símbol d'aquesta sèrie unes mans marcades per la síndrome de Marfan, que provoca un creixement desmesurat de les extremitats, i a la qual Viladecans ha dedicat una immensa peça que reivindica les confluències entre l'art i la ciència. O, dit amb més precisió, el seu interès comú per entendre el misteri de la vida. I és que molt abans que el pediatre Antoine Marfan descobrís aquesta tara genètica (sense la qual, per cert, el violinista de dits llargs Paganini no hauria estat un geni de la música), Edgar Allan Poe ja l'havia descrit en un dels seus contes lúcidament sinistres. La creació artística, per molt que ho sembli, no és cap fantasia buida. ■